

BIJSTAND NAAR WERK Bijzondere verhalen van werklozen die uiteindelijk toch een job vonden

Van links naar rechts: Aziz Ido Avdi, Martina Steinbach en Jack van Tongerloo.

foto's John Peters

Er was eens een zigeunerin...

Er was eens... Cilla Ezerman van re-integratiebureau Bijstand naar Werk uit Weert zet via haar stichting Levensverhalen bijzondere klanten in het zonnetje.

door Peter Heesen

„K ent u het verhaaltje van Iemand, Iedereen, Allen en Niemand?“, vraagt Pauline Seebregts. „Er was ooit vrijwilligerswerk dat gedaan moest worden. Allen waren ervan overtuigd dat Iemand het zou doen, want Iedereen kon het doen. Alleen: Niemand wilde het doen.“ De verhalenvertelster uit Den Bosch introduceert Jack van Tongerloo. Op 57-jarige leeftijd kwam de beheerder van een gemeenschapshuis op straat te staan. De stichting had te weinig om het salaris van drie krachten te betalen. Van Tongerloo kwam *last in* en moest *first out*. Hij schreef wel tweehonderd sollicitatiebrieven

maar kwam nergens aan de bak. Om bezig te blijven, besloot hij vrijwilligerswerk te doen bij een instelling voor geestelijk gehandicapten. Hij verleende hand- en spandiensten tijdens een activiteit in evenementenhal De Posthoorn in het Belgische Hamont-Achel. Daar keerde hij later terug voor een concert van zijn harmonie. De ijverige vrijwilliger viel op en werd gevraagd te solliciteren als werknemer.

Op vrijdag de dertiende haalde Aziz zijn taxidiploma, nadat hij vier keer examen had gedaan

Directeur Cilla Ezerman van re-integratiebureau Bijstand naar Werk uit Weert heeft vier klanten genomineerd voor een prijs omdat ze een voorbeeld zijn voor anderen. Van Tongerloo laat zien dat onbetaald werk een goed opstapje is naar een betaalde baan. Inspirend is ook Aziz Ido Avdi, een man die vijf jaar geleden uit Irak vluchtte. Hij wilde in Nederland weer taxichauffeur worden, maar de taal

bleek een barrière bij het halen van zijn diploma. Dankzij lessen Nederlands haalde hij bij de tweede poging zijn praktijkexamen, maar de theorie bleef lastig. Aziz (35), vader van vier kinderen, zette door en was de vierde keer wel succesvol. „Op vrijdag de dertiende“, vertelt hij lachend. Hij kan bij een taxibedrijf in Veldhoven aan de slag. Martien Schulz (43) heeft een zoon-tje met een chronische ziekte. Om

hem de extra zorg te geven die hij behoeft, heeft hij zijn vitaminenbedrijf op een laag pitje gezet en ging hij in loondienst werken. Zijn handicap was dat hij overgekwalificeerd was. Toch hield hij de moederin en kon hij aan de slag bij de kwaliteitsafdeling van VDL. Schulz laat zich niet belemmeren door tegenslagen, meent Ezerman. *Last but not least* is Martina Steinbach. Het noemen van de naam

was meestal voldoende voor een afwijzing bij een sollicitatie. „Ze vragen me vaak of ik Duitse ben. Dat ben ik niet. Ik ben een Sinti, een zigeunerin. Mensen denken dan dat je van een woonwagenkamp komt. Dan kun je fluiten naar die baan.“ Lastig voor een alleenstaande moeder van 23 jaar met een kindje van 2,5. Omdat ze nogal eens agressief reageerde als ze zich gediscrimineerd voelde, werd haar geadviseerd een cursus sociale vaardigheden te volgen. Met succes. Vanaf 18 maart werkt ze 22 tot 24 uur per week als caissière bij Intratuin. Gecombineerd met de zorg voor haar zoon-tje maakte ze lange dagen. „Maar het is te doen.“ Steinbach is de winnaar van de wedstrijd die Bijstand naar Werk had georganiseerd. Ze krijgt gratis schuldhulpverlening en een kledingbon van 500 euro. Het geld komt van de goededoelenstichting Levensverhalen, die wordt gevoed uit de winst van het re-integratiebureau. Een bedrijf dat geleid wordt door Ezerman (36), die ooit leefde van de bijstand als alleenstaande moeder met vier kinderen. Ook een mooi verhaal, ja.